DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

27. januar 2005 *

I sag C-422/02 P,

angående appel i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen, iværksat den 21. november 2002,

Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, Nürnberg (Tyskland), ved dikigoros K. Adamantopoulos, solicitor J. Branton og abogado J. Gutiérrez Gisbert, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået af avocat G. Berrisch,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: engelsk.

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. Scharf og S. Meany, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, samt dommerne A. Rosas (refererende dommer) og S. von Bahr,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 29. april 2004,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH (herefter »Chemi-Con«) nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af De Europæiske

Fællesskabers Ret i Første Instans den 12. september 2002, Europe Chemi-Con (Deutschland) mod Rådet (sag T-89/00, Sml. II, s. 3651, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten forkastede Chemi-Cons påstand om annullation af artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 173/2000 af 24. januar 2000 om afslutning af antidumpingprocedurerne vedrørende importen af visse store elektrolytkondensatorer med aluminiumplade med oprindelse i Japan, Republikken Korea og Taiwan (EFT L 22, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«).

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

2 Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 905/98 af 27. april 1998 (EFT L 128, s. 18, herefter »grundforordningen«), omhandler antidumpingprocedurerne. I henhold til forordningens artikel 23, stk. 2, berører vedtagelsen af grundforordningen ikke de antidumpingprocedurer, der allerede var indledt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1), der var gældende før grundforordningens ikrafttræden.

3 Grundforordningens artikel 5 omhandler indledningen af en foreløbig undersøgelse med henblik på at fastslå den eventuelle forekomst — og i bekræftende fald omfanget og virkningen — af alle formerne for dumping, der er anfægtet i en klage.

4 Grundforordningens artikel 7, stk. 1, foreskriver:

»Der kan indføres midlertidig told, hvis der er indledt en procedure i overensstemmelse med artikel 5, er offentliggjort en meddelelse herom, og [de] berørte parter har haft tilstrækkelig adgang til at meddele oplysninger og fremsætte bemærkninger i henhold til artikel 5, stk. 10, hvis der er truffet en foreløbig positiv afgørelse om, at der finder dumping sted med deraf følgende skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, og hvis det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er nødvendigt at gribe ind for at hindre, at der forvoldes skade. Midlertidig told indføres ikke tidligere end 60 dage, og ikke senere end ni måneder efter tidspunktet for indledningen af proceduren.«

5 Grundforordningens artikel 7, stk. 7, er affattet som følger:

»Midlertidig told kan indføres for en periode på seks måneder, som kan forlænges med tre måneder, eller den kan indføres for en periode på ni måneder. Perioden kan imidlertid kun forlænges eller udgøre ni måneder, hvis eksportører, der repræsenterer en væsentlig procentdel af den berørte handel, anmoder herom, eller hvis de efter en meddelelse fra Kommissionen ikke fremsætter indvendinger herimod.«

6 Grundforordningens artikel 9, stk. 4 og 5, har følgende ordlyd:

»4. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 21, træffer Rådet med simpelt flertal på forslag fra Kommissionen og efter

konsultationer i Det Rådgivende Udvalg afgørelse om indførelse af en endelig antidumpingtold. Er en midlertidig told i kraft, forelægges der, senest en måned før en sådan told ophører, forslag for Rådet om endelige foranstaltninger. Antidumpingtolden må ikke være højere end den fastsatte dumpingmargen, og den bør være lavere end denne margen, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

5. Antidumpingtold pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel hidrørende fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne forordning har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget [...]«

7 Grundforordningens artikel 11, stk. 2 og 3, bestemmer:

»2. Endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf eller fem år efter datoen for afslutningen af den seneste genoptagelse af en undersøgelse, som omfattede både spørgsmålet om dumping og skade, medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. En undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb på Kommissionens initiativ eller på anmodning fremsat af eller på vegne af producenterne i Fællesskabet, og foranstaltningerne forbliver i kraft, indtil resultatet af en sådan undersøgelse foreligger.

En fornyet undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade [...]

[...]

3. Behovet for at opretholde foranstaltninger kan, når det anses for påkrævet, også tages op til genovervejelse på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat, eller, forudsat at der er forløbet en rimelig periode på mindst et år siden indførelsen af de endelige foranstaltninger, på anmodning af en eksportør eller importør eller producenterne i Fællesskabet, når anmodningen indeholder tilstrækkelige beviser for, at der er behov for at genoptage en undersøgelse, mens foranstaltningerne er i kraft.

En undersøgelse genoptages, mens foranstaltningerne er i kraft, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at det ikke længere er nødvendigt at opretholde foranstaltningerne for at modvirke dumping, og/eller at det ikke er sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, hvis de pågældende foranstaltninger ophæves eller ændres, eller at gældende foranstaltninger ikke er, eller ikke længere er, tilstrækkelige til at modvirke dumping, der forvolder skade.

[...]«

Internationale bestemmelser

8 Artikel 9, punkt 9.2, i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 103, herefter »antidumpingkodeksen af 1994«), der er gengivet i bilag 1A i overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, vedtaget ved artikel 1 i Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om godkendelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1), er affattet som følger:

»Når antidumpingtold pålægges en bestemt vare, opkræves denne antidumpingtold i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel hidrørende fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne aftale har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. Myndighederne oplyser navnet på leverandøren eller leverandørerne af den pågældende vare. Er der imidlertid tale om mange leverandører fra samme land, og vil det ikke være praktisk muligt at oplyse navnene på dem alle, kan myndighederne anføre navnet på det pågældende leverandørland. Er der tale om mange leverandører fra mere end ét land, kan myndighederne enten oplyse navnene på dem alle eller, hvis dette ikke er praktisk muligt, på alle de berørte leverandørlande.«

Sagens faktiske omstændigheder

9 Chemi-Con er et datterselskab, der er ejet 100% af Nippon Chemi-Con Inc. (herefter »NCC«), der har hjemsted i Tokyo (Japan). NCC producerer visse store elektrolytkondensatorer med aluminiumplade (herefter »elektrolytkondensatorer«). Chemi-Con er eneforhandler og -importør i Det Europæiske Fællesskab af de elektrolytkondensatorer, der produceres af NCC.

10 Med virkning fra den 4. december 1992 blev der ved Rådets forordning (EØF) nr. 3482/92 af 30. november 1992 (EFT L 353, s. 1) indført en endelig antidumpingtold på importen i Fællesskabet af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan. Denne forordning vedrører også endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold. Denne antidumpingforanstaltning skulle udløbe fem år efter dens indførelse, nemlig den 4. december 1997, i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit.

11 Rådets forordning (EF) nr. 1384/94 af 13. juni 1994 (EFT L 152, s. 1) har ligeledes — med virkning fra den 19. juni 1994 — indført en endelig antidumpingtold på elektrolytkondensatorer med oprindelse i Korea og Taiwan.

12 Kommissionen offentliggjorde den 3. december 1997 i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT C 365, s. 5) en meddelelse om indledning af en genoptagelse af undersøgelserne af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan. Antidumpingtolden på importen af disse elektrolytkondensatorer blev i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, opkrævet i den periode, hvorunder den fornyede undersøgelse forløb.

13 I henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 3, besluttede Kommissionen på eget initiativ, ved en meddelelse offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 7. april 1998 (EFT C 107, s. 4), også at indlede en fornyet foreløbig undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Korea og Taiwan.

14 Desuden besluttede Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 5 ved en meddelelse offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 29. november 1997 (EFT C 363, s. 2) at åbne en antidumpingprocedure og indlede en undersøgelse vedrørende visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand. Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1845/98 af 27. august 1998 (EFT L 240, s. 4) blev importen af disse elektrolytkondensatorer pålagt en foreløbig antidumpingtold. Efterfølgende foreslog Kommissionen Rådet at fastsætte endelige antidumpingforanstaltninger for disse elektrolytkondensatorer. Rådet vedtog dog ikke dette forslag inden for den frist på 15 måneder, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9.

15 Heraf fulgte, at indførslerne med oprindelse i USA og Thailand ikke blev gjort til genstand for endelige foranstaltninger, og at de midlertidige foranstaltninger, der trådte i kraft den 29. august 1998, udløb den 28. februar 1999. Som følge heraf blev den midlertidige antidumpingtold aldrig endeligt opkrævet af disse indførsler.

16 Den 21. maj 1999 tilsendte Kommissionen Chemi-Con en oplysningsskrivelse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 20, hvori den fremlagde de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke Kommissionen påtænkte at foreslå, at den fornyede undersøgelse af antidumping-foranstaltningerne vedrørende importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan blev afsluttet som følge af, at der ikke blev indført en endelig antidumpingtold på importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand.

17 Chemi-Con og Kommissionen havde mellem den 31. maj 1999 og den 2. november 1999 en brevveksling, og der blev holdt en høring den 15. juni 1999. Chemi-Con krævede under hele proceduren, at den fornyede undersøgelse — og dermed antidumpingproceduren — afsluttedes med tilbagevirkende kraft fra den 4. december 1997, på hvilken dato den antidumpingtold, der i 1992 blev indført på importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan, udløb.

18 Rådet har ved den omtvistede forordning besluttet, at det vil være udtryk for forskelsbehandling at pålægge enhver form for antidumpingtold på elektrolytkondensatorer fra Japan, Korea og Taiwan, da der ikke er truffet nogle foranstaltninger i forbindelse med elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand.

19 Den dispositive del af den omtvistede forordning er affattet således:

»*Artikel 1*

Antidumpingproceduren vedrørende importen af visse store elektrolytkondensatorer med aluminiumplade med oprindelse i Japan afsluttes.

Artikel 2

Antidumpingproceduren vedrørende importen af visse store elektrolytkondensatorer med aluminiumplade med oprindelse i Republikken Korea og Taiwan afsluttes.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Den anvendes fra den 28. februar 1999.«

20 I betragtningerne til den omtvistede forordning har Rådet begrundet afslutningen af antidumpingprocedurerne på følgende måde:

»(132) Som nævnt i betragtning 6 blev der i november 1997 i henhold til artikel 5 i grundforordningen indledt yderligere en procedure vedrørende elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand. Kommissionens undersøgelse fastslog endeligt, at der forekom en betydelig grad af dumping, og at der forvoldtes EF-erhvervsgrenen væsentlig skade som følge heraf. Der fandtes ingen tvingende årsager til, at nye endelige foranstaltninger ville være mod Fællesskabets interesser. Kommissionen foreslog derfor Rådet at indføre endelige antidumpingforanstaltninger på importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand. Rådet vedtog imidlertid ikke forslaget inden for den frist, der er fastsat i grundforordningen. Der blev derfor ikke indført endelige foranstaltninger over for importen fra USA og Thailand, og de midlertidige foranstaltninger, der trådte i kraft i august 1998, udløb den 28. februar 1999.

(133) Den nye undersøgelse vedrørende USA og Thailand og de to fornyede undersøgelser blev i vid udstrækning gennemført samtidig. Som ovenfor anført førte de fornyede undersøgelser stort set til samme konklusioner som i den nye procedure vedrørende samme vare fra USA og Thailand. Ifølge disse konklusioner skal de endelige foranstaltninger på importen fra Japan, Republikken Korea og Taiwan i princippet ændres.

Ifølge artikel 9, stk. 5, i grundforordningen skal antidumpingtold imidlertid pålægges uden forskelsbehandling for al indførsel af en vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade.

(134) Kommissionen konkluderer derfor, at da der ikke gælder foranstaltninger over for USA og Thailand, vil en indførelse af foranstaltninger mod importerede varer med oprindelse i Japan, Republikken Korea og Taiwan som følge af nærværende undersøgelse være ensbetydende med forskelsbehandling af disse tre lande.

(135) I betragtning af ovenstående og med henblik på at sikre en sammenhængende fremgangsmåde og overholde det i grundforordningens artikel 9, stk. 5, fastsatte fundamentale princip om, at der ikke må forekomme forskelsbehandling, er det nødvendigt at afslutte procedurerne vedrørende importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan, Republikken Korea og Taiwan uden indførelse af antidumpingforanstaltninger.

(136) En japansk eksporterende producent krævede, at proceduren vedrørende Japan skulle afsluttes med tilbagevirkende kraft fra datoen for indledningen af den fornyede undersøgelse, dvs. den 3. december 1997, idet importen med oprindelse i Japan stadig var genstand for foranstaltninger, mens den fornyede undersøgelse mod dette land foregik, og at den pågældende import derfor var udsat for forskelsbehandling i forhold til importen fra USA og Thailand, på hvilken der ikke blev opkrævet told.

(137) Som anført i betragtning 132 var importen fra USA og Thailand imidlertid genstand for en undersøgelse fra december 1997 til den 28. februar 1999 ligesom importen med oprindelse i Japan. Det forhold, at der i den pågældende periode anvendtes foranstaltninger over for Japan, men ikke over for USA og Thailand, er blot udtryk for, at proceduren vedrørende USA og Thailand befandt sig i en anden fase, idet der var tale om den oprindelige undersøgelse, mens de gældende foranstaltninger vedrørende Japan var blevet indført ved forordning (EØF) nr. 3482/92. Under disse omstændigheder var der ikke tale om forskelsbehandling, fordi situationen var forskellig for de to procedurer.

(138) Det accepteres ikke desto mindre, at i betragtning af overvejelserne i betragtning 132 til 135 skal importen med oprindelse i Japan fra og med den 28. februar 1999 behandles på samme måde som importen med oprindelse i USA og Thailand. Det samme gælder for Republikken Korea og Taiwan. Undersøgelsen vedrørende USA og Thailand skulle være afsluttet senest den 28. februar 1999 enten ved indførelse af foranstaltninger eller ved afslutning af proceduren. Nærværende undersøgelse kom frem til konklusioner svarende til konklusionerne i undersøgelsen vedrørende USA og Thailand, og samme behandling må derfor anvendes for nærværende procedure.«

Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede dom

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. april 2000 anlagde Chemi-Con sag med påstand om annullation af den omtvistede forordnings artikel 3, stk. 2, for så vidt som den ikke fastsætter den 4. december 1997 som den dato, hvorfra forordningen har tilbagevirkende kraft

22 Ved kendelse af 17. november 2000 tog formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling Kommissionens begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande til følge. Rådet, støttet af Kommissionen, nedlagde principalt påstand om afvisning, subsidiært om frifindelse.

23 Ved den appellerede dom frifandt Retten Rådet.

24 Efter at have antaget sagen til realitetsbehandling, forkastede Retten Chemi-Cons første anbringende om et åbenbart urigtigt skøn. Retten fandt, at sagsøgeren i det væsentlige havde gjort gældende, at der forelå en retlig fejl ved anvendelsen af ligebehandlingsprincippet i den omtvistede forordning, og ikke, at Rådet havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med vurderingen af de faktiske omstændigheder. Retten fandt i den appellerede doms præmis 53-59, at den pågældende forordning ikke tilsidesatte ligebehandlingsprincippet, der fastslås i grundforordningens artikel 9, stk. 5, hvad angår perioden fra den 4. december 1997 til den 28. februar 1999.

25 Ifølge Retten er den fornyede undersøgelse af importen fra Japan og den oprindelige undersøgelse af importen fra USA og Thailand reguleret i forskellige bestemmelser i grundforordningen, som medførte forskellige resultater for opkrævningen af antidumpingtold (præmis 53). Retten anfører, at når en procedure afsluttes uden indførelse af antidumpingforanstaltninger i den oprindelige undersøgelsesfase, hvilket er reguleret i grundforordningens artikel 5, opkræves der ingen endelig told, og midlertidig told opkræves ikke endeligt (præmis 54). Antidumpingproceduren, der anvendes, når en undersøgelse bliver genoptaget, er derimod reguleret i grundforordningens artikel 11, stk. 2, hvoraf det fremgår, at en antidumpingforanstaltning udløber fem år efter indførelsen heraf, og at såfremt en undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb, forbliver foranstaltningerne i kraft, indtil resultatet af undersøgelsen foreligger (præmis 56).

26 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 57 og 58:

»57 Selv om undersøgelserne er gennemført samtidig for ensartede produkter med oprindelse i forskellige lande for den samme undersøgelsesperiode, og selv om de har ledt til ensartede konklusioner vedrørende dumping, skade og Fællesskabets interesser, har den forskellige behandling af importen fra Japan og importen fra USA og Thailand — for så vidt angår opkrævningen af antidumpingtold — således hjemmel i grundforordningen og kan følgelig ikke betragtes som en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet (jf. i samme

retning Domstolens dom af 11.7.1990, sag C-323/88, Sermes, Sml. I, s. 3027, præmis 45-48).

58 Rådet er i øvrigt ikke i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 5, forpligtet til at undlade at anvende forordningens artikel 11, stk. 2. Grundforordningens artikel 9, stk. 5, omhandler udelukkende pålæggelse af antidumpingtold. Den antidumpingtold, som sagsøgeren i den foreliggende sag skulle betale i perioden fra den 4. december 1997 til den 28. februar 1999, blev imidlertid indført ved forordning nr. 3482/92 og blev fortsat opkrævet med hjemmel i grundforordningens artikel 11, stk. 2, der er en specifik bestemmelse. Sagsøgeren skulle således fortsat betale antidumpingtold i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, uafhængigt af, om den oprindelige undersøgelse af importen fra USA og Thailand blev indledt.«

27 Retten forkastede endvidere Chemi-Cons argument, hvorefter situationen i den foreliggende sag skulle være sammenlignelig med den situation, der gav anledning til Rådets forordning (EØF) nr. 2553/93 af 13. september 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 2089/84 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 235, s. 3), hvori den tilbagevirkende gyldighed af udløbet af en endelig antidumpingtold, der var pålagt før denne forordning, blev fastsat til den dato, hvor den fornyede undersøgelse var blevet indledt. Retten fandt, at de omstændigheder, der dannede grundlag for denne forordning, i mange henseender var forskellige fra dem, der var baggrunden for den omtvistede forordning (præmis 59 i den appellerede dom).

28 Hvad angår Chemi-Cons andet anbringende, som vedrører en utilstrækkelig begrundelse af den anfægtede forordning, henviste Retten til Domstolens faste praksis vedrørende den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF forordninger, og i særdeleshed begrundelsen for retsakter, der er almengyldige (den appellerede doms præmis 65 og 66). Retten fandt, at den anfægtede forordnings begrundelse, når henses til dens indhold og omstændighederne i forbindelse med dens vedtagelse, er tilstrækkelig (dommens præmis 67 og 68).

Parternes påstande

29 Chemi-Con har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger ved begge instanser.

— Principalt annulleres den omtvistede forordnings artikel 3, stk. 2, i det omfang den ikke fastsætter den tilbagevirkende virkning til den 4. december 1997, subsidiært hjemvises sagen til Retten, således at denne kan tage stilling til påstanden om annullation af pågældende bestemmelse.

30 Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om frifindelse, og at Chemi-Con tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

31 Til støtte for appellen har Chemi-Con gjort tre anbringender gældende, hvorved selskabet kritiserer, at Retten forkastede det første anbringende, selskabet havde fremført for Retten. Det første appelanbringende vedrører Rettens ukorrekte

anvendelse af retsreglerne, i det omfang Retten i præmis 48 i den appellerede dom ifølge appellanten havde omkvalificeret selskabets anbringende på en ukorrekt måde, hvilket anbringende omhandlede Rådets tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 5, og ikke tilsidesættelsen af det generelle princip om ligebehandling. Det andet anbringende vedrører en retlig fejl, som Retten angiveligt har begået i dommens præmis 58, hvad angår fortolkningen af den pågældende bestemmelse i grundforordningen. Det tredje anbringende omhandler en urigtig retsanvendelse, som Retten ifølge appellanten har foretaget i dommens præmis 57 vedrørende anvendelsen af ligebehandlingsprincippet. Anvendelsen af dette princip hviler ifølge appellanten i øvrigt på en utilstrækkelig begrundelse eller en tvetydig begrundelse.

32 Som Rådet og Kommissionen med rette har anført, rejser de tre appelanbringender i det væsentlige ét og samme materielle spørgsmål, vedrørende fortolkningen og anvendelsen af ligebehandlingsprincippet eller forbuddet mod forskelsbehandling i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 5. Det drejer sig i det væsentlige om, hvorvidt det i den situation, hvor import til Fællesskabet af ens produkter, der kommer fra forskellige steder, er genstand for adskilte antidumpingprocedurer, de befinder sig på forskellige stadier og er omfattet af forskellige bestemmelser i forordningen, ikke desto mindre følger af dette princip, at alle de omhandlede importerede varer skal behandles ens hvad angår opkrævningen af antidumpingafgifter, i den forstand, at disse afgifter ikke bliver pålagt importerede varer, der kommer fra visse lande, når de ikke er blevet pålagt på import af lignende varer fra andre lande.

Det første anbringende

33 Vedrørende det første appelanbringende finder Domstolen, ligesom generaladvokaten har anført i punkt 36-38 i sit forslag til afgørelse, at det ikke er afgørende, om princippet, der er fastsat i grundforordningens artikel 9, stk. 5, betegnes som »ligebehandlingsprincippet« eller som »princippet om forbud mod forskelsbehandling«. Det drejer sig i realiteten om det samme generelle fælles-

skabsretlige princip, der dels forbyder, at ens situationer behandles forskelligt, dels at forskellige situationer behandles ens, medmindre der foreligger objektive grunde herfor (jf. bl.a. dom af 12.12.2002, sag C-442/00, Rodríguez Gaballero, Sml. I, s. 11915, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis). Det fremgår klart af den appellerede doms præmis 50, 51 og 57, at Retten har vurderet den behandling, som importen af elektrolytkondensatorer fra Japan, USA og Thailand var genstand for, i lyset af dette princip, navnlig i den form, hvori det er affattet i artikel 9, stk. 5. På denne baggrund kan Chemi-Con ikke gøre gældende, at Retten i dommens præmis 48 har misforstået det princip, som selskabet over for Retten hævdede var blevet tilsidesat.

34 Heraf følger, at det første appelanbringende, der vedrører en fejlagtig kvalifikation af det anbringende, som Chemi-Con havde fremført for Retten, savner grundlag og derfor må forkastes.

Det andet anbringende

Det første led af det andet anbringende

35 Med det første led af det andet anbringende har Chemi-Con kritiseret den bemærkning, der er indeholdt i præmis 58 i den appellerede dom, hvorefter grundforordningens artikel 9, stk. 5, kun omhandler pålæggelse af antidumpingafgifter. Selskabet udleder af denne bemærkning, at Retten har udelukket, at forbuddet mod forskelsbehandling, der er fastsat i denne bestemmelse, kan anvendes på de situationer, hvor antidumpingafgifterne fortsætter med at blive opkrævet på grundlag af forordningens artikel 11, stk. 2.

36 Ifølge Chemi-Con finder grundforordningens artikel 9, stk. 5, anvendelse i alle situationer, der giver anledning til en opkrævning af antidumpingafgifter. Appellanten har i den foreliggende sag gjort gældende, at importørerne af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan i henhold til forordningens artikel 11, stk. 2, skulle betale en antidumpingtold, mens de afventede resultaterne af en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne, der nærmer sig deres udløb, hvorimod import af lignende varer med oprindelse i USA og Thailand, der var genstand for en oprindelig undersøgelse, der blev udført samtidigt, og som kom til samme resultat som den nævnte fornyede undersøgelse, ikke har givet anledning til at pålægge en sådan slags told. Det er derfor, at Chemi-Con har gjort gældende, at den tilbagevirkende kraft af den omtvistede forordning burde fastsættes til den 4. december 1997, dvs. den første dag, fra og med hvilken selskabet var forpligtet til at betale en antidumpingtold i henhold til artikel 11, stk. 2. Indtil den 3. december 1997, hvilken dato er nævnt i 36. betragtning til den omtvistede forordning, skulle en sådan told betales i henhold til forordning nr. 3482/92.

37 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at Retten ikke havde anlagt noget fejlskøn i forbindelse med fortolkningen af grundforordningens artikel 9, stk. 5, med bemærkningen om, at denne bestemmelse kun omfatter pålæggelse af antidumpingtold. Rådet og Kommissionen har understreget, at i modsætning til artikel 9, punkt 9.2, i antidumpingkodeksen fra 1994, som er påberåbt af Chemi-Con, henviser ordlyden af grundforordningens artikel 9, stk. 5, udtrykkeligt til pålæggelse af en antidumpingtold og ikke en opkrævning af en sådan told.

38 Rådet har anført, at for så vidt som grundforordningens artikel 9, stk. 5, forbyder en forskelsbehandling hvad angår pålæggelse af en antidumpingtold, indeholder den en bindende forskrift, der går videre end Fællesskabets forpligtelser i henhold til antidumpingkodeksen fra 1994. Artikel 9, punkt 9.2, i denne kodeks kræver ifølge Rådet kun, at en antidumpingtold, når den er blevet pålagt, ikke opkræves på en måde, der indebærer forskelsbehandling. Til støtte for denne fortolkning har Rådet fremlagt en rapport af 4. juli 1997, udarbejdet af en specialgruppe under den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT), med titlen »Pålæggelse af EF-antidumpingtold på indførelse af bomuldsgarn fra Brasilien«) i

medfør af artikel 8, punkt 8.2, i aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel fra 1979 (GATT antidumpingkodeksen, EFT 1980 L 71, s. 90), som svarer til artikel 9, punkt 9.2, i antidumpingkodeksen fra 1994. Rådet har imidlertid anført, at den omstændighed, at den nævnte artikel 9, stk. 5, alene vedrører pålæggelse af antidumpingtold, ikke betyder, at opkrævningen af denne told ikke selv er underlagt forbuddet mod forskelsbehandling.

39 Selv om Chemi-Con samt Rådet og Kommissionen har brugt en væsentlig del af deres argumentation på sondringen mellem pålæggelse og opkrævning af antidumpingtold, finder Domstolen, at deres forskellige opfattelser på dette punkt mere er tilsyneladende end reelle, hvilket generaladvokaten også rigtigt anfører i punkt 65 i sit forslag til afgørelse. Faktisk har ingen af sagens parter benægtet, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, ligeledes finder anvendelse på en fornyet undersøgelse, ligesom den, der er omhandlet i den foreliggende sag, hvor opkrævningen af en antidumpingtold på visse importerede varer fortsatte efter udløbsdatoen for den endelige told, der var indført ved den oprindelige beslutning om pålæggelse af told.

40 Det fremgår af den appellerede dom, navnlig dennes præmis 50, 51 og 57, at den behandling, som importen af elektrolytkondensatorer fra forskellige lande i perioden fra den 4. december 1997 til den 28. februar 1999 har været genstand for, er blevet undersøgt med hensyn til overholdelsen af det princip, der fremgår af grundforordningens artikel 9, stk. 5. Det kan derfor ikke udledes af præmis 58 i den pågældende dom, og mere præcist af brugen af biordet »udelukkende« i anden sætning i denne præmis, at Retten derved skulle have tilladt, at opkrævningen af antidumpingtold kunne foretages på en måde, der var udtryk for en forskelsbehandling, og at Retten fandt, at denne bestemmelse ikke fandt anvendelse på den situation, der var forelagt for Retten. Dette klagepunkt, der er fremført af Chemi-Con, savner derfor grundlag og må forkastes.

Det andet led af det andet anbringende

41 Chemi-Con har med det andet led af det andet anbringende ligeledes hævdet, at Retten i den appellerede doms præmis 58 fandt, at Rådet havde en skønmargin, der tillod Rådet ikke at anvende grundforordningens artikel 9, stk. 5, på procedurer, der er omfattet af artikel 11, stk. 2.

42 Retten har imidlertid, idet den fastslog, at Rådet ikke var forpligtet til at undlade at anvende grundforordningens artikel 11, stk. 2, samt at denne bestemmelse er en specifik bestemmelse i forhold til forordningens artikel 9, stk. 5, på ingen måde fundet, at Rådet skønsmæssigt kan vælge ikke at anvende denne bestemmelse på proceduren for fornyede undersøgelser. Som det ligeledes er anført af Rådet og Kommissionen, giver anvendelsen af den nævnte artikel 9, stk. 5, i situationer som den foreliggende ikke Retten anledning til tvivl, og Chemi-Cons klagepunkt savner grundlag og må derfor forkastes.

43 I det tilfælde, at dette klagepunkt skal forstås som en kritik af, at grundforordningens artikel 9, stk. 5, efter Rettens opfattelse ikke var til hinder for, at forordningens artikel 11, stk. 2, blev anvendt i sagen, finder Domstolen, at et sådant klagepunkt falder sammen med argumentationen i tredje anbringende, der omhandler en fejlagtig retsanvendelse, der er foretaget af Retten i dens anvendelse af ligebehandlingsbehandlingsprincippet. I dette tilfælde er det under alle omstændigheder ikke fornødent for Domstolen at undersøge dette klagepunkt nærmere med hensyn til anbringendet vedrørende en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af grundforordningens artikel 9, stk. 5.

44 På baggrund af det ovenstående må det andet appelanbringende vedrørende Rettens fejlagtige retsanvendelse ved fortolkningen af artikel 9, stk. 5, forkastes.

Det tredje anbringende

45 Chemi-Con har med det første led af det tredje anbringende gjort gældende, at begrundelsen i den appellerede doms præmis 57 ikke gør det muligt at forstå, hvorfor Retten er kommet frem til, at den forskelsbehandling, der er mellem import med oprindelse i Japan og import med oprindelse i USA og Thailand, ikke udgør en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Ifølge appellanten fremgår det ikke tilstrækkeligt klart af begrundelsen i den appellerede dom, hvorvidt Retten fandt, at situationen for importen fra Japan ikke var sammenlignelig med importen fra USA eller Thailand, eller om Retten snarere var af den opfattelse, at situationerne var sammenlignelige, men at forskelsbehandlingen var »begrundet i objektive forskelle af en vis vægt«. Chemi-Con gør opmærksom på, at det sidste kriterium er det, der er brugt i den retspraksis, der henvist til i den appellerede doms præmis 52.

46 I den forbindelse skal det blot bemærkes — som Chemi-Con ligeledes selv har erkendt i appelskriftet — at det indirekte fremgår af den appellerede doms præmis 57, at indførslerne fra de tre ovennævnte lande efter Rettens opfattelse udgør situationer, der er sammenlignelige, men at den forskellige behandling af dem kan begrundes. Selv om Retten ikke udtrykkeligt har anført, at det drejer sig om sammenlignelige situationer, har den opregnet flere omstændigheder, der er fælles for de pågældende situationer, såsom ensartetheden af de importerede produkter, at de pågældende indførsler har været genstand for den samme undersøgelse, der vedrører den samme periode, samt det forhold, at undersøgelserne er kommet frem til samme resultat med hensyn til, om der foreligger dumping, skade, og hvad Fællesskabets interesse tilsiger. Det er kun efter at have opsummeret disse fælles træk, at Retten angav den begrundelse, der gør det berettiget, at disse situationer har været genstand for forskelsbehandling. Begrundelsen i præmis 57 er derfor hverken tvetydig eller utilstrækkelig.

47 Chemi-Con har med det andet led af det tredje anbringende gjort gældende, at den omstændighed alene, at den indledende undersøgelse af importen fra USA og Thailand var omfattet af en anden bestemmelse i grundforordningen end den, der var gældende for de fornyede undersøgelser af de foranstaltninger, der var ved at udløbe, ikke udgør »objektive forskelle af en vis vægt«, der kan begrunde den kritiserede forskelsbehandling. Appellanten har navnlig gjort indsigelse mod Rettens anvendelse af Sermes-dommen, idet den forskel i bestemmelsernes hjemmel, der blev taget i betragtning i denne dom, ifølge Chemi-Con var væsentligt større end den, der er mellem to bestemmelser i en og samme rådsforordning. Chemi-Con har i den forbindelse mindet om, at i den sag, der gav anledning til den nævnte dom, havde forskelsbehandlingen hjemmel i en bestemmelse i den primære fællesskabsret. I den foreliggende sag findes hjemmelen for forskelsbehandlingen blot i grundforordningens artikel 11, stk. 2, der ikke kan anses for en trinhøjere norm i forhold til forordningens artikel 9, stk. 5.

48 Det må uden videre fastslås, at den af Chemi-Con anvendte argumentation hviler på en overfladisk læsning af den appellerede dom. Det er korrekt, at Retten i det væsentlige i dommens præmis 57 og 58 blot påviser, at forskelsbehandlingen til skade for importen fra Japan har hjemmel i grundforordningens artikel 11, stk. 2, der er en specifik bestemmelse, som fastsætter proceduren for opkrævning af antidumpingtold, mens der ventes på resultaterne af en genoptaget undersøgelse af en foranstaltning, der er ved at udløbe. Præmis 54-56 i dommen skal ligeledes tages i betragtning, i hvilke Retten beskriver de væsentlige kendetegn ved den oprindelige undersøgelse og de karakteristiske træk ved genoptagelsen af undersøgelsen vedrørende en foranstaltning, der er ved at udløbe, hvorved der er tale om to antidumpingprocedurer, der er underlagt forskellige regler i medfør af den omtvistede forordning. Ved at beskrive disse karakteristiske træk har Retten således ikke blot henvist til, at de to procedurer er omfattet af forskellige bestemmelser, men også mere generelt anført de grunde, der har ført fællesskabslovgiver til i forordningen at fastsætte specifikke regler for hver af procedurerne.

49 Heraf følger, at Rettens henvisning til grundforordningens artikel 11, stk. 2, som hjemmel for den forskelsbehandling, der er mellem de indførsler, som er genstand for en genoptaget undersøgelse, og dem, som er genstand for en oprindelig undersøgelse, ikke skal forstås som en henvisning til det rent formelle forhold, at der findes en specifik bestemmelse. Denne henvisning forudsætter nødvendigvis, at i det omfang, hvor den omhandlede forordning udtrykkeligt bestemmer, at en antidumpingforanstaltning, der nærmer sig sit udløb, forbliver i kraft, indtil resultatet af en fornyet undersøgelse foreligger — hvis en sådan finder sted — kan det hævdes, at proceduren i forbindelse med en fornyet undersøgelse i princippet er objektivt forskellig fra den indledende undersøgelse, der er omfattet af andre bestemmelser i samme forordning.

50 Den objektive forskel, der er mellem disse to procedurer, beror på den omstændighed, at de indførsler, der er underlagt en genoptaget undersøgelsesprocedure, allerede har været pålagt endelige antidumpingforanstaltninger, og med hensyn til disse er der i princippet fremlagt et tilstrækkeligt bevismateriale til at fastslå, at ophævelsen af disse foranstaltninger sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. Når indførslerne derimod gøres til genstand for en oprindelig undersøgelse, er formålet med denne netop at fastslå, om der er tale om dumping, samt graden og virkningen af denne angivelige dumping, selv om indledningen af en sådan undersøgelse forudsætter, at der findes tilstrækkelige beviser til at begrunde, at en sådan procedure indledes. Det følger heraf, at den forskellige behandling, der var konstateret i den foreliggende sag, ud over det formelle aspekt, som retten henviste til i den appellerede doms præmis 57, var berettiget i materiel henseende, når henses til de relevante bestemmelser i grundforordningen, idet de indførsler, der var genstand for en endelig antidumpingtold, der var pålagt af Rådet på grund af deres oprindelse, ikke befandt sig i samme situation som de lignende indførsler fra andre lande, der kun var genstand for en oprindelig undersøgelse.

51 Det er følgelig med rette, at Retten fandt, at den forskel i behandlingen, der foreligger mellem indførsler med oprindelse i Japan og indførsler med oprindelse i USA og Thailand, ikke udgør en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

52 Det er ligeledes med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 58 fandt, at Rådet ikke er forpligtet til at udelukke anvendelse af grundforordningens artikel 11, stk. 2, på grund af forordningens artikel 9, stk. 5. Det princip, der fremgår af den sidste bestemmelse, kræver ikke, at Rådet, når det beslutter at afslutte en procedure om fornyet undersøgelse med den begrundelse, at ingen endelig antidumpingtold er blevet pålagt på importerede varer, der befinder sig i en lignende situation som de varer, der er inddraget under en fornyet undersøgelse, men kommer fra andre lande og har været genstand for en oprindelig undersøgelse, genetablerer en fuldstændig ligebehandling hvad angår opkrævningen af told på de importerede varer, der er omfattet af disse situationer.

53 I den foreliggende sag fandt Rådet, at den 28. februar 1999 — datoen, hvorfra det stod fast, at endelige antidumpingforanstaltninger ikke ville blive indført med hensyn til import af elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand — skulle anvendes ved fastsættelsen af den tilbagevirkende gyldighed af beslutningen om at afslutte genoptagelsesproceduren vedrørende importen af lignende varer fra Japan. Henset til de objektive grunde, der tillader en særlig behandling af import, der er underlagt genoptagelsesproceduren, finder Domstolen, at Rådet ikke overtrådte den skønsmargin, som det har i disse sager.

54 Henset til de ovenstående betragtninger må det tredje appelanbringende vedrørende en retlig fejl begået af Retten ved anvendelsen af ligebehandlingsprincippet forkastes.

55 Da ingen af Chemi-Cons anbringender kan tiltrædes, må appellen forkastes.

Sagens omkostninger

56 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge samme reglements artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at Chemi-Con tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Chemi-Con har tabt sagen, bør det pålægges Chemi-Con at bære sine egne omkostninger og at betale de af Rådet afholdte omkostninger i appelsagen. I medfør af artikel 69, stk. 4, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH bærer sine egne omkostninger og betaler de af Rådet for Den Europæiske Union afholdte omkostninger i appelsagen.

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter